

LA VANGUARDIA

LA CONTRA

Guillem López Casasnovas, *conseller del Banc d'Espanya*

VICTOR M. AMELA IMA SANCHIS LLUÍS AMIGUET

Edat? Sóc un gat a la tercera vida: me'n queda una abans de jubilar-me i una altra després. Sóc menorquí de Ciutadella: perifèria de la perifèria. Als alumnes els demano més del que em van demanar. Tinc tres fills més llestos que jo. Fe? Vull creure. Sóc liberal progressista

“Desconfii d'intermediaris que no arrisquen amb vostè”

MARC ARIAS

Sense perdedors

Aquest menorquí polièdric sempre m'avança titulars que es publicaran molt després. Fa setmanes ja em va parlar de la tercera creu en una consulta sobiranista tolerada per Madrid. I és que tres creus donen més dret a decidir que dues. Per donar contingut a la tercera creu, es comenta en els cenacles que Euskadi veuria minvat el seu avantatge fiscal i que aquest marge podria acabar beneficiant Catalunya i la seva nova Agència Tributària. Remeis que serien concretats per un consorci de finançament –ho aguanten tot– amb un desenllaç prou confús perquè tothom pugui exhibir algun guany i ningú no se senti perdedor. Fins i tot Pareto ho hauria beneït.

Jo he estat i sóc un perifèric a la perifèria: un menorquí, de família humil, a Barcelona...

Això té inconvenients... i també avantatges.

Aquest és un país de vaques sagrades. I no se solen moure perquè passin els *outsiders*. Un altre inconvenient és que no vaig coincidir a les escoles privades amb cap elit. L'avantatge és que, per això mateix, no estava etiquetat d'entrada en cap família política i se'm suposa certa independència.

I vostè feia molts colzes.

Vaig ser premi extraordinari en Dret i Economia i em vaig doctorar a York en Economia de la Salut. I el desembre acabo mandat de l'associació mundial d'aquesta especialitat. Hem fundat diversos centres i màsters a la Pompeu Fabra, d'on sóc catedràtic, i sóc assessor per a Europa de l'OMS.

Com es va colar un perifèric entre els cinc consellers del Banc d'Espanya?

Per la quota perifèrica, precisament, que no està escrita enlloc però hi és.

I la seva responsabilitat en les decisions del banc ha estat central o perifèrica?
Recapitulem: abans de la crisi, el Banc d'Espanya era admirat a tot el món, per exem-

ple, per les seves disposicions anticíclicues.

Zapatero presumia de banc central.

Però és que la nostra no està sent una crisi financera, sinó econòmica. Als Estats Units el crac financer arrossega l'economia, però aquí és l'ensorrament del model econòmic el que arrossega tota la resta.

Hi ha hagut moments que tot l'Estat semblava que queia de cop.

Perquè quan els altres països comencen a sortir, nosaltres tornem a caure. I aquesta segona caiguda ja no la resisteix ningú. Després de la renúncia de Solbes, les nostres alarmes de risc, que ja era un risc sistèmic...

I Espanya es podia carregar l'euro...

... són horitzontals i polítiques: Campa, Salgado, Sebastián, Zapatero... Afortunadament, aquestes alarmes s'acaben transformant en verticals i ja no passem per la Moncloa, sinó que ja van del Banc d'Espanya directament al BCE.

I què diu el BCE?

La nostra era crisi de caixes, no de bancs, provocada per l'esclat de la bombolla. I vam aconseguir pactar amb Frankfurt una sortida que protegia els dipositants, no els accionistes. I també els contribuents. Perquè s'ha evitat el raig de liquiditat que volien alguns,

és a dir, cobrir els forats de les caixes directament amb diners públics que hi hauríem posat tots.

Qui ha posat els diners, doncs?

Principalment, el contribuïent europeu. Ells sí que podrien queixar-se del rescat a les caixes espanyoles.

No ens regalen res: ens ho deixen.

En condicions molt favorables: el préstec ens el fan al 0,75 d'interès –inferior a la inflació– i a 12 i 14 anys. Els nostres conciutadans europeus han vingut a rescatar totes les bogeries espanyoles de la bombolla.

Per què és tan difícil evitar-les?

Perquè hi ha tanta liquiditat, tants diners que busquen rendibilitat, que l'interès que se'n paga és mínim. Per això la pressió per especular amb enginyeria financera és enorme. I tots volem el màxim pels nostres estalvis. Des d'un fons de pensionistes bavaresos fins a vostè mateix.

Hauréu après alguna cosa?

A garrotades, sí, esclar. Crec que hem après que no ens hem de fiar dels intermediaris financers que no arrisquen res en una operació que ens recomanen.

Però cobren comissions sempre.

Resumint, crec que quan es facin públiques les actes del Banc d'Espanya es revalorarà la nostra gestió. El sistema ha estat reequilibrat i el sanejament de les caixes s'ha fet en poc temps i amb menys de la meitat dels 100.000 milions del rescat.

I ara què n'esperen, del BCE?

El seu mandat és controlar la inflació. Però, com tots els bancs centrals, fa servir la regla de Taylor, i el resultat és que, mentre la inflació es mantingui per sota del dos per cent, el BCE no apujarà els tipus.

Si veig pujar els preus, doncs, em preparo perquè m'apugin la hipoteca.

I amb el BCE centrat a frenar la inflació, els altres bancs centrals ens hem de centrar a evitar risc sistèmic. Per això espero que el 2017 acabi el mandat deixant un sistema més sòlid que el que vam trobar i amb la unió bancària europea ja molt avançada...

Si Merkel vol.

Però també he d'advertir que si l'economia no remunta i creix, el nostre sistema podria tornar-se a podrir...

Tindrè sanitat, quan em jubili?

La despesa sanitària augmentarà. El que no augmentarà és la capacitat de finançar-la amb impostos. Perquè, a mesura que una societat prospera, considera de primera necessitat més prestacions: per exemple, la segona opinió mèdica o fàrmacs a la carta.

Quina sanitat és la imprescindible?

No ens posaríem d'acord mai en quines prestacions ho són, però sí que podríem arribar a pactar el procediment per decidir quines ho són i aquestes finançar-les amb impostos. Així, el polític que les canviï es veuria obligat a explicar per què.

LLUÍS AMIGUET